

[Svend Haugaard.]

være grund til sådan lige et øjeblik at kippe med flaget og anerkende indsatsen.

Vi håber også, at vi ved denne debat er i stand til at øge partiernes positive interesse og forståelse for idræt og friluftsliv. Jeg ser, at et parti allerede har nedsat et idrætsudvalg inden for gruppen så stort, at der næsten kan blive til et fodboldhold. Det synes jeg er en særdeles udmærket idé, især hvis interessen holder ud over dagen, hvad jeg meget håber den gør.

Der er hidtil i politiske kredse ikke vist den helt store forståelse for idrættens betydning. Dets sidste eksempel var i forbindelse med den nye folkeskolelov og den herfra udarbejdede vejledende timeplan, hvor der kun blev 2 timer tilovers til idrætten.

Vi ønsker altså især en debat om idrættens betydning og dens placering i samfundslivet, men herunder kan man naturligvis ikke undgå og skal ikke undgå, at man kommer ind på en lovgivning, som åbner mulighed for støtte fra samfundets side, og det må naturligvis være blandt de initiativer, som ministeren eventuelt kunne tænke sig at tage på baggrund af betænkningen, og som vi har bedt om at få en redegørelse for.

Vort ønske har altså i første række været at placere idrætten som en samfundssag, der også i høj grad angår den politiske debat.

Ministeren for kulturelle anliggender (*Niels Matthiasen*):

Det var i sin tid — i vinteren 1970 — hr. Kjeld Olesen, der på socialdemokratiets vegne tog initiativ til at opfordre den daværende kulturminister, K. Helveg Petersen, til at nedsætte et udvalg med det formål at analysere idrættens vilkår og fremtidige placering i samfundet.

I dag er rollerne i nogen grad byttet om, idet det er repræsentanter for den radikale folketingsgruppe, der spørger, hvilke initiativer den socialdemokratiske kulturminister agter at tage på baggrund af betænkningen, som fremkom i 1974 — altså efter 4 års arbejde.

Lad mig med det samme slå fast, at jeg synes, det er en god betænkning, idrætsudvalget har lavet. Alene det forhold, at betænkningen repræsenterer den første samlede dokumentation af idrættens vilkår herhjemme, er for mig af uvurderlig betydning.

Når der i dag kan diskuteres idrætspolitik på et nogenlunde fornuftigt plan, skyldes det ikke mindst den faktiske viden, som kan hentes i betænkningen.

Som det er alle bekendt, er mine muligheder for som kulturminister at tage afgørende initiativer på idrættens område forholdsvis begrænsede. For som forholdene er, sorterer idrætten først og fremmest under indenrigsministeren og undervisningsministeren. Det er herfra, de statslige midler tilgår via henholdsvis tipsloven og fritidsloven.

På den anden side var det ingen tilfældighed, at opfordringen til at nedsætte et idrætsudvalg i sin tid rettedes netop til kulturministeren, fordi det i socialdemokratiet anses for rimeligt at betragte idrætten som en vigtig del af det samlede kulturmønster. Derfor måtte idrætten vurderes som et led i det samlede kulturpolitiske billede.

Idrætten er en folkelig bevægelse i bedste forstand, fordi den fra sin spæde start i midten af det forrige århundrede har bygget på det frivillige initiativ til at organisere nogle demokratiske rammer omkring en fælles interesse. I de lokale samfund ud over hele landet har man i samarbejde skabt muligheder for at dyrke en idræt, som har haft stor betydning for det stedlige sammenhold, hvad enten det har været i landsbyen eller i del af storbyen. I dag findes der op imod en halv snes tusinde idrætsforeninger, mere end halvanden million mennesker dyrker idræt under en eller anden form, og over 50.000 mennesker er engagerede i det frivillige, ulønnede lederarbejde inden for foreningerne.

Når det spørgsmål bliver rejst, hvilke initiativer jeg agter at tage på baggrund af idrætsudvalgets betænkning, må det med det samme gøres klart, at betænkningen i virkeligheden ikke indeholder så forfærdelig mange forslag til egentlige initiativer. De initiativer, der peges på, er i første række koncentreret omkring behovet for øget offentlig støtte.

På en måde er dette en rimelig konsekvens af idrættens udvikling som en selvstændig og uafhængig folkebevægelse. Man har traditionelt ønsket at tage vare på sig selv, og kontakten til det offentlige har først og fremmest været dikteret af et stigende behov for økonomisk støtte. Den altovervejende del af denne støtte har været givet,